

แม่

บุคคลที่เรามักจะมองข้าม

อจ.ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ผมเห็นด้วยกับ อับราฮัม ลินคอล์น ที่กล่าวว่า “No man is poor who has had a Godly mother.” (ไม่มีบุคคลใดที่มีคุณแม่ที่ศรัทธาในพระเจ้า แล้วจะเป็นคนยากจน)

ขนาดตอนที่คุณแม่ของผมยังไม่เชื่อในพระเจ้า และไม่ได้ร่ำรวยอะไร ท่านยังไม่ยอมให้ผมยากจนเลย

ผมว่า แม่คนไหน ๆ ก็คงจะเป็นเช่นเดียวกันแบบนี้คือ แม่ตัวเองจะอดก็ไม่ยอมให้ลูกต้องอด!

คงเหมือนกับที่ใครคนหนึ่งเคยกล่าวไว้ว่า “แม่ ที่เป็นแบบฉบับคือแม่ที่ยามเห็นว่ามีขนมพายอยู่เพียง 4 ชิ้น แต่มีคนอยู่ 5 คน จึงรีบประกาศว่า ท่านไม่ค่อยชอบรับประทานขนมพาย!” (A typical mother, seeing there are only four pieces of pie for five people, promptly announces she never did care for pie.)

เวลานี้ คุณแม่ของผมมาเชื่อพระเจ้าแล้ว ในตอนวัย 80 กว่า แต่ก็ยังคงหิวอาหาร และขนมมาให้ผมทุกครั้งที่มาคริสตจักร และทุกครั้งที่มาหาผม คุณแม่ก็มักจะมาปรึกษาปัญหาภายในบ้านเกี่ยวกับพี่ ๆ ของผมหรือไม่ก็หลาน ๆ ของผม แต่สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมให้ความช่วยเหลือ พี่ ๆ หรือหลาน ๆ ของผมทุกคนพูดง่าย ๆ ก็คือ แม้ว่าแม่จะหงุดหงิดหรือผิดหวังกับลูกหรือหลานมากเพียงไร แต่แม่ก็ยังคงเป็นแม่อยู่นั่นเอง

แม่มักพร้อมที่จะเสียสละ, เลี้ยงหรือยอมทำทุกอย่างเพื่อลูก ๆ ของแม่เสมอ เมื่อแม่คิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา คล้าย ๆ กับตัวอย่างของคุณแม่ของยากอบกับยอห์นที่พยายามเข้าพบปะพระเยซูคริสต์ เพื่อขอให้พระองค์ตั้งเขาทั้ง 2 ให้นั่งเบื่องขวาและเบื่องซ้ายของพระองค์ในราชอาณาจักรของพระองค์ในอนาคต!¹

มีเพลงบทหนึ่งที่ว่า

“รักใดในโลกยากที่จะหา

รักใดนานาเท่ารักของแม่

รักจากใจจริงรักไม่เปลี่ยนแปลง

ความรักของแม่นกอนันต์
รักมีต่อลูกผูกพันแค่ไหน
หากมีพองภัยนั้นมาวางกัน
แม่ต้องเสี่ยงภัยถึงสิ้นชีวิต
แม่ก็ยอมแลกกันเพื่อลูกยา”

...ผมเห็นจริงในชีวิตของคุณแม่ของผม ที่แม่ปากท่านจะบ่น แต่มือของท่านมักแจกจ่ายแก่ลูก ๆ
ทุกคนอย่างเท่าเทียมกันอยู่ไม่ขาด ช่างน่าประหลาดใจเหมือนกับคำกล่าวของฝรั่งที่ว่า.... “**A mother is
the only person on earth who can divide her love among ten children and each child still have
all her love.**” (แม่ คือบุคคลเพียงคนเดียวในโลกที่สามารถแบ่งความรักของท่านให้แก่ลูก ๆ สิบคน
และลูกแต่ละคนยังคงได้รับความรักทั้งหมดของท่าน)

และเมื่อเรารู้ว่า คุณแม่ รักเราและดีต่อเราปานนี้แล้ว เราควรจะมีท่าทีและตอบสนองต่อท่าน
อย่างไร?

ในพระธรรมสุภายิตให้คติไว้สั้น ๆ น่าคิดน่าปฏิบัติตามว่า....

“จงให้บิดามารดาของเจ้ายินดี ขอให้ผู้ที่คลอดเจ้าปรมปรีดี”²

ถ้าลูก ๆ เพียงแค่เอาพระธรรมตอนนี้เป็นเป้าหมาย และทำให้แม่มีความสุข ผมว่าแค่นี้คุณแม่ก็
คงพึงพอใจแล้ว จริงไหมครับ?

แต่...ลูก ๆ จะทำให้คุณแม่มีความสุขใจได้อย่างไร? ก็แค่ทำตัวให้ไม่เป็นภาระแก่ใคร เป็นคนดี
ทั้งต่อคุณแม่และคนอื่น ๆ เท่านั้นก็พอ

คงคล้าย ๆ กับ บทกลอนตอนหนึ่งที่ว่า

“แม่ไม่หวังให้ลูกตอบแทนคุณ

เพียงคำจุนชีวิตลูก ๆ ให้สุข

เมื่อเติบโตใหญ่แล้วลูกเป็นคนดี

เพียงแค่นี้ตัวแม่ก็สุขใจ”

ดังนั้น อย่าให้เราทำให้คุณแม่ต้องเสียใจด้วยการกระทำชั่ว! ที่ขัดใจคุณแม่ และขัดพระทัยของ
พระเจ้า และไม่มีสิ่งใดที่ทำให้คุณแม่เสียใจมากเท่ากับการที่ถูก ๆ ดูถูกหรือดูหมิ่น คำตักเตือนของคุณ
แม่

ซึ่งในเรื่องนี้ พระวณะของพระเจ้าได้เตือนไว้ล่วงหน้าว่า “จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า
และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่”³

ผมเห็นบ่อย ๆ ว่า คนรุ่นหลังจำนวนไม่น้อยสมัยนี้ไม่ค่อยยอมรับนับถือความคิดเห็นของพ่อแม่เท่าไรนัก อาจเป็นเพราะคนรุ่นหลังมีการศึกษาที่สูงกว่า และประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วก็เป็นได้

ผู้เขียนพระธรรมสุภาหิตกล่าวว่า “บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้อบิดาขินดี แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน”⁴

และจากสภาพเศรษฐกิจยุคฟองสบู่แตก ธุรกิจของบุตรชายหญิงที่เคยถูกพ่อแม่ต้องประสบเคราะห์ล้มละลายกันเป็นทิวแถว! เคี้ยวนี้คนรุ่นพ่อรุ่นแม่จึงต้องกลับมาครอบงำธุรกิจของครอบครัวกันเป็นจำนวนไม่น้อย

แท้จริงแล้ว คำตักเตือน, คำปรึกษาหรือคำแนะนำของคุณแม่นั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งมาแล้วตลอดประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำตักเตือนของพระราชชนนีของพระราชา เลมูเอล แห่งมัสสา ในพระธรรมสุภาหิตบทที่ 31 อันเป็นบทอมตะที่คริสตชนทั่วโลกรู้จักดี

และเราจะพบว่า คุณแม่หรือ มารดาในอุดมคตินั้นแท้จริงก็คือคุณแม่ที่ยำเกรงพระเจ้า! ผู้เป็นภรรยาที่ดีของสามีและเป็นมารดาที่ดีของบุตร ๆ ของตน⁵

อย่างไรก็ตามไม่ว่าวันนี้คุณแม่ของเราจะเป็นอย่างคุณแม่ในอุดมคติตามพระธรรมสุภาหิตหรือไม่ ก็ขอให้เรายังคงตระหนักเสมอว่า “คุณ” ขอ “แม่” ที่ให้เรากำเนิดผ่านครรภ์ของท่านมานั้น ยังคงคู่ควรต่อการสนองคุณของเราอยู่เสมอ

เหมือนกับที่เด็กนักเรียนคนหนึ่ง ประพันธ์ไว้ว่า

“แม่เป็นผู้ให้กำเนิดเกิดลูกรัก

เป็นผู้ให้ที่พักพิงอาศัย

เป็นผู้ให้ความการรุดนุ่กายใจ

เป็นผู้ให้อะไรอะไรไม่รามือ”

ดังนั้นอย่าลืมที่จะตอบสนองพระคุณและทำให้คุณแม่ผู้ที่คลอดเราปรนเปรมปรินดีด้วยการดูแลและเลี้ยงดูท่านให้ดี แม้แต่องค์พระเยซูคริสต์ในยามถูกตรึงบนกางเขน ยังทรงมอบหมายให้สาวกของพระองค์สานต่อภารกิจในการเอาใจใส่ดูแลนางมารีย์มารดาของพระองค์ต่อไปในโลกนี้⁶ ไม่มีอะไรน่าเศร้าเท่ากับการได้ยินว่า “สมัยก่อน แม่ 1 คนเลี้ยงดูลูก 10 คนได้ แต่สมัยนี้ ลูก 10 คนไม่สามารถเลี้ยงดูแม่ 1 คนได้” วันนี้...ผมขอปิดท้ายด้วยบทกวีบทหนึ่งที่ไมรู้นามผู้ประพันธ์ แต่ได้พรรณนาถึงพระคุณของแม่ที่เตือนใจของเราไว้ดังนี้

แม่

คือ พระองค์เดียวคอยเกี่ยวข้อง

คือ โคมทองส่องทางสว่างไสว

คือ ผู้สร้างทางเดินเจริญไกล
คือ อุ่นไอร่าห่มด้านลมแรง
คือ ร่มโพธิ์ไฟศาลกั้นแดดฝน
คือ สายชลหล่อเลี้ยงให้ไม่เหือดแห้ง
คือ มิตรแท้ในเรือนไม่เปลี่ยนแปลง
คือ กำแพงปกป้องผองพาลภัย
คือ อาจารย์คนแรกแจกความรู้
คือ แพทย์ผู้ป้อนยารักษาไข
คือ ฐานรองอารมณ์คราตรมใจ
คือ คนใช้ติดตามประจําานาน
คือ บันไดก้าวเดินเผชิญโลก
คือ ผู้โบกธงเชียร์ให้วิ่งผ่าน
คือ นักร้องกล่อมขวัญบรรโลมนาน
คือ สะพานเหนียวแน่นเชื่อมแผ่นดิน
คือ เนื้อนาบุญของผองลูกเณ
คือ รักแท้วิสุทธิ์ใจไม่สร้างสิน
คือ ขุมคลังเก็บใ้ให้อาจิณ
คือ พรหมมิตรสูงส่งดำรงธรรม
คือ ผู้ตายแทนลูกได้ทุกเมื่อ
คือ ก้อนเนื้อนมสตรสหวานฉ่ำ
คือ รถเรือลากจูงผู้มุงนำ
พระคุณแม่ล้ำเลิศเน้อแม่เอ๋ย!

ข้อคิดส่งท้าย

พระเยซูตรัสว่า เรายังมีคุณแม่และพี่น้องชายหญิงอยู่มากมายเกินกว่าที่เราเคยจินตนาการหรือคาดคิด พระองค์ตรัสว่า ... “มารดาของเราและพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระดำรัสของพระเจ้าและกระทำตาม”⁷

ด้วยเหตุนี้ เราต้องตระหนักว่า นอกจากคุณแม่ตามเนื้อหนังแล้วเรายังมีคุณแม่ทางจิตวิญญาณ อีกด้วยฉะนั้น นอกจากเราต้องแสดงความกตัญญูทศเวที่ด้วยการทำดีต่อคุณแม่ทางฝ่ายกายของเราแล้ว คุณคิดว่าเรากระทำดีอะไรต่อคุณแม่ทางฝ่ายจิตวิญญาณของเราบ้าง?

ตอบที่!

เชิงอรรถ

1. มัทธิว 20:20-28
2. สุภายิต 23:25
3. สุภายิต 23:22
4. สุภายิต 15:20
5. สุภายิต 31:10-31
6. ยอห์น 19:27
7. ลูกา 8:21